

Ulla Suontaustan puhe verkkoseuroissa 1.9.2020

Viime keväänä jouduin pitämään lukuvuoden viimeisen etäkurssin isolle ryhmälle, josta ketään en ollut koskaan nähnyt. Kun pidin kotoa käsin Teams-oppitunteja, ruudullani näkyi vain kolmisenkymmentä profiilikuvaa tai avatarta, ei liikettä, ei ilmeitä, ei ääniä. Se oli tappavan tylsää. Oppitunnit olivat pitkiä kuin nälkävuosi.

Näissä verkkoseuroissa ei tunnu yhtä tylsältä, koska tiedän, että siellä jossakin on ihmisiä, joiden kanssa olen ahtautunut kuororivistöön urkuparvelle, seurapenkille vierä viereen tai kasviskeittojonoon selkänne taakse. Kasvonne, eleenne, liikkeenne, olemuksenne ja äänenne ovat minun mielessäni nyt kun pidän tätä puhetta verkkoseuroissa. Siksi en tunne olevani bittiavaruudessa yksinäni.

Korona-aika on muistuttanut meitä siitä, kuinka tärkeää on kasvokkain kohtaaminen ja samassa tilassa oleminen. Kohtaaminen tuntuu oikealta kohtaamiselta vasta sitten, kun istutaan samassa pöydässä — turvavälin mitan päässä toisistamme toki — tai kävellään rinnakkain, vaikka ei edes puhuttaisi. Korona-aika on muistuttanut meitä siitä, että olemme fyysisiä olentoja, lihaa ja verta. Meidät on sidottu aikaan ja paikkaan, ja todellisiin kohtaamisiin kuuluu se, että olemme samassa paikassa samaan aikaan.

Johtuu varmaankin todellisten kohtaamisten puutteesta ja fyysisen läheisyyden ikävästä, että viime viikolla mieleeni juolahti Raamatun kohta, jossa Jumalakin tulee kielikuvassa fyysiseksi olennoksi. Jesajan kirjan 49. luvussa Hänellä on kädet ja iho. ”Käsieni ihoon minä olen sinut piirtänyt.” Vanhassa raamatunkäännöksessä Herra puhuu kättensä hipiästä: ”Unhottaako vaimo rintalapsensa, /niin ettei hän armahda kohtunsa poikaa? /Ja vaikka he unhottaisivatkin, /minä en sinua unhota. /Katso, kätteni hipiään olen minä sinut piirtänyt.”

Uskonnollisessa kielessä on paljon fyysisyyttä. Me pyydämme Jumalaa heittämään rikkomuksemme selkänsä taakse. Me hakeudumme Vapahtajan kylkeen. Me toivomme, että Henki kantaa meitä käsin rakkain, voimakkain. Kun väsyn ja jalkani uupuu, pyydän Pyhää Henkeä taluttajaksi. Meidät pelastetaan pedon suusta.

Korona-aika on muistuttanut meitä siitä, että ihminen on kokonaisuus. Hän ei ole pelkkää mieltä ja ajatusta. Hän on mitä suurimmassa määrin materiaa. Kun hän ui, hän tuntee viileän veden jokaisessa ihonsa huokosessa. Kun hän veisaa, hänen äänensä saa hänen kehonsa värähtelemään. Kun hän saa kohdata ystävänsä, keskustella kasvokkain ystävänsä kanssa, seurata hänen eleitään ja liikkeitään, hän unohtaa elämänsä synkän ankeuden. Kun hän saa istua penkillä ystävänsä lämpimässä kyljessä tai puristaa pehmeää turvallista kättä, Jumalakin on paikalla.